

Podkarpacki
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Przemyślu

Przemyśl, dnia 07.11.2016

L. dz. UOZ.2.5131.48.2016

Nr rejestru B - 796

DECYZJA

w sprawie wpisania zabytku ruchomego do rejestru zabytków

Na podstawie art. 6 ust. 1, pkt 2 lit a, art. 7 pkt. 1, art. 8, art. 10 ust. 1, art. 89 pkt 2 i art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tekst jednolity Dz.U. 2014 poz. 1446 z późn. zm.) oraz art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego, w wyniku postępowania administracyjnego przeprowadzonego na wniosek Ks. Tadeusza Strugały – Proboszcza Parafii Rzymskokatolickiej pw. Św. Marii Magdaleny w Kurzynie Średniej, Kurzyna Średnia 56, 37-410 Ulanów

orzekam:

wpisać do rejestru zabytków ruchomych województwa podkarpackiego pod numerem rejestru B - 796 następujący zabytek: **wyposażenie i wystrój kościoła parafialnego pw. Św. Marii Magdaleny w Kurzynie Średniej, gm. Ulanów, pow. niżański, wg załączonej listy obiektów w załączniku nr 1 będącym integralną częścią decyzji.**

Uzasadnienie

Kościół w Kurzynie Średniej wzniesiony został w latach 1816-1818 przez kolonistów niemieckich. Świątynia, ze względu na swoje walory, została wpisana do rejestru zabytków województwa podkarpackiego pod poz. A-149, decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Przemyślu z dnia 03.04.2006 r.

Wyposażenie i wystrój kościoła parafialnego w Kurzynie Średniej pochodzi w przeważającej liczbie z XIX wieku. Polichromia powstawała w dwóch okresach – 1897 r. oraz 1939 r. Najstarsza, autorstwa Jana Tabińskiego, dekoruje sklepienie prezbiterium i nawy oraz pod chórem muzycznym. W późniejszym okresie pomalowane zostały wszystkie ściany przez Michała Wikiera. Elementy takie jak ołtarz główny oraz dwa boczne wykonane zostały specjalnie dla tej świątyni w latach 1896-1898. Niewykluczone, że również późnobarokowy krucyfiks z belki tęczowej. Wyraźnie odróżniająca się stylistycznie ambona jest prawdopodobnie darem z klasztoru Minorytów ze Starego Sącza. Wszystkie te, jak i pozostałe obiekty, pomimo niejednorodności stylowej oraz czasowej sprawiają w ogólnym odbiorze wrażenie spójności z przestrzenią, w której się znajdują. Każdy z nich reprezentuje wysoką dbałość jego twórców o jakość i poziom wykonania. Wspólnie dokumentują historię

powstania parafii w Kurzynie Średniej, co stanowi nieodłączny składnik w kształtowaniu tożsamości regionalnej tutejszej ludności.

Podniesione wyżej aspekty w pełni uzasadniają wpis ww. obiektów do rejestru zabytków ruchomych województwa podkarpackiego.

Charakter zabytku uzasadnia zastosowanie art. 6 ust.1, pkt 2 lit. a ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tekst jednolity Dz.U. 2014 poz. 1446 z późn. zm.).

Zastosowanie art. 7 pkt. 1, art. 8, art. 10 ust. 1, art. 89 pkt 2 i art. 93 ust 1 cytowanej wyżej ustawy znajduje podstawę w zakresie właściwości rzeczowej i miejscowej Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków do rozpoznania niniejszej sprawy. Art. 104 kpa powołano, gdyż niniejsza decyzja załatwia sprawę będącą przedmiotem postępowania.

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom – na podstawie art. 127 § 1 i art., 129 § 1 i 2 kpa – odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w terminie 14 dni od jej doręczenia, za moim pośrednictwem.

Wojewódzki Konserwator Zabytków
[Signature]
Beata Kol
podpis i pieczęć WKZ

Załączniki:

1. Lista obiektów objętych wpisem do rejestru zabytków
2. Pouczenie o skutkach wpisu do rejestru zabytków

Otrzymują:

1. Parafia Rzymskokatolicka pw. Św. Marii Magdaleny w Kurzynie Średniej,
Kurzyzna Średnia 56, 37-410 Ulanów

Do wiadomości:

1. Kuria Diecezjalna, ul. Mariacka 7, 27-600 Sandomierz
2. Urząd Gminy i Miasta Ulanów, ul. Rynek 5, 37-410 Ulanów
3. Narodowy Instytut Dziedzictwa, ul. Kopernika 36/40, 00-924 Warszawa
4. Oddział Terenowy Narodowego Instytutu Dziedzictwa, ul. Hetmańska 15,
35-045 Rzeszów
5. Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków z/s w Przemyślu Delegatura w Tarnobrzegu,
ul. 1 Maja 4a, 39-400 Tarnobrzeg
6. A/a x 3

Lista obiektów objętych wpisem do rejestru zabytków

Załącznik do decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków wpisującej do rejestru zabytków ruchomych wyposażenie i wystrój kościoła parafialnego pw. **Św. Marii Magdaleny w Kurzynie Średniej, gm. Ulanów, pow. niżański** (wg załączonej listy obiektów).

1. **Ołtarz główny**, lata 1896-1898, barokowy, drewniany, polichromowany i złocony. Wym.: wys. 530 cm, szer. 390 cm, głęb. 150 cm. Jednokondygnacyjny, utrzymany w formie architektonicznej. Mensa skrzyniowa, od frontu antepedium z malarskim przedstawieniem kielicha z hostią i inskrypcją „TO JEST CIAŁO MOJE”, w narożach ornament floralny. Predella opatrzona symbolami czterech ewangelistów, każdy ujęty w prostokątną ramę. Główną, środkową część kondygnacji retabulum wypełnia arkadowa płycina z obrazem *Wniebowzięcia NMP* oraz dwoma obrazami na zasuwach: *Św. Mikołaja* i *Świętej Rodziny*. Ujęta jest między dwiema parami kolumn o kompozytowych głowicach – te znajdujące się wewnątrz są wyraźnie wysunięte przed lico nastawy; wspólnie dźwigają gierowane, silnie profilowane belkowanie, gdzie nad kapitelami umieszczono rozety. Zwieńczenie w postaci frontonu przerywanego, z umieszczonym pośrodku krzyżem na stylizowanym cokole. Całość flankują pojedyncze, niewielkie, rzeźbione urny.
2. **Obraz *Wniebowzięcia NMP***, XIX/XX w., olej na płótnie, umieszczony na zasuwie w ołtarzu głównym. Wym.: wys. 200 cm, szer. 125 cm. Przedstawia Maryję stojącą na obłokach w otoczeniu dziecięcych aniołów z bukietami róż w dłoniach, które tłoczą się u jej nóg. Jeden z nich, klęczący po lewej trzyma liść palmowy. Święta ubrana jest w długą, różową suknię i niebieski maforion. Stoi ona przodem do widza, uniesioną głową zwracając się na prawo. Ręce złożone do modlitwy na wysokości podbródka.
3. **Obraz *Św. Mikołaj***, XIX/XX w., olej na płótnie, umieszczony na zasuwie w ołtarzu głównym. Wym.: wys. 200 cm, szer. 125 cm. Przedstawia postać dojrzałego mężczyzny o białej, gęstej brodzie, w stroju biskupa. Błogosławi on trójkę dzieci klęczących po jego prawej stronie. Święty prawą ręką wykonuje gest błogosławieństwa, lewą podtrzymuje księgę, na której leżą trzy złote kule. Dodatkowo na lewym przedramieniu opiera pastorał. Dzieci ubrane są w długie, monochromatyczne szaty. Postacie przedstawione są na tle doliny z meandrującą rzeką oraz wzgórzami.
4. **Obraz *Świętej Rodziny z Bogiem Ojcem i Duchem Świętym***, XIX/XX w., olej na płótnie, umieszczony na zasuwie w ołtarzu głównym. Wym.: wys. 200 cm, szer. 125 cm. Przedstawia grupę stojących postaci: kilkuletniego Jezusa z rozłożonymi rękoma, ubranego w długą białą szatę przewiązaną w pasie; po jego prawej Maryję pogrążoną w modlitwie; po przeciwnej stronie Józefa składającego prawą dłoń na piersi, lewą wspierając się o smukłą laskę zwieńczoną kwiatem lilii. Ponad głową

Chrystusa wznosi się Gołębica. Nad całością, pośród kłębiących się chmur ukazana została postać Boga Ojca, w ujęciu do pasa. Prawą ręką wykonuje gest błogosławieństwa, lewą przytrzymuje otwartą księgę – na jej kartach greckie litery „A” i „Ω”.

5. **Ołtarz boczny pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa**, lata 1896-1898, barokowy, drewniany, polichromowany i złocony. Wym.: wys. 570 cm, szer. 240 cm, głęb. 135 cm. Jednokondygnacyjny, utrzymany w formie architektonicznej. Mensa skrzyniowa, opatrzona prostokątnymi, profilowanymi ramami. Predella wysunięta w miejscach wspierania kolumn, tworząc cokoly, których każda ściana opatrzona jest snycerskim listowiem akantu, wygiętym w literę „S”. W części głównej, ujętej parą kolumn o kompozytowych głowicach znajduje się arkadowa płycina, od góry zamknięta łukiem wklęsło-wypukłym z uskokiem, ozdobiony motywem muszli i listowia akantu. Stanowią one ramę dla obrazu *Serca Jezusa* oraz dwóch obrazów na zasuwach: *św. Franciszka* i *św. Józefa z Dzieciątkiem*. Płycinę z obu stron dodatkowo flankują pilastry, których trzony opatrzone są ornamentyką akantową. Fragmentaryczne belkowanie o silnie profilowanym gzymsie, zaznaczone jest jedynie w miejscach wspierania przez kolumny, dekorowane dwiema rozetami. Na szczycie osadzono rzeźbione urny na cokołach. Zwieńczenie składa się z dwóch, umieszczonych na skrajach, symetrycznych względem siebie spływów wolutowych i łuku nadwieszonoego od góry. Tworzy to pole dla owalnego obrazu *św. Stanisława*. Powyżej wkomponowano promienistą glorię, w środku której znajduje się reliefowe Serce w otoku z obłoków; po bokach małe rzeźby urn.
6. **Obraz *Serca Jezusa***, XIX/XX w., olej na płótnie, umieszczony na zasuwie w ołtarzu bocznym pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa. Wym.: wys. 160 cm, szer. 80 cm. Przedstawia Chrystusa en face, stojącego pomiędzy kłębami obłoków. Prawą rękę ma delikatnie uniesioną w geście błogosławieństwa, lewą wskazuje na swoje Serce. Ubrany jest w długą, błękitną szatę oraz czerwoną pelerynę zakrywającą jego ramiona, której poły podtrzymuje na lewym przedramieniu.
7. **Obraz *Św. Franciszka***, XIX/XX w., olej na płótnie, umieszczony na zasuwie w ołtarzu bocznym pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa. Wym.: wys. 160 cm, szer. 80 cm. Przedstawia świętego stojącego pod ukrzyżowanym Chrystusem, po jego prawej stronie. Jego lewa noga przysunięta jest do podstawy krzyża, prawa oparta na kuli znajdującej się w prawym dolnym rogu obrazu. Święty obiema rękoma obejmuje Jezusa w pasie, wzrok kierując na jego twarz. Ubrany jest w długi, brązowy habit, przewiązany w pasie. Chrystus przybity jest do krzyża. Prawą ręką obejmuje ramię *św. Franciszka*, kierując twarz w jego stronę. W tle pejzaż z miastem, nad którym kłębią się chmury.
8. **Obraz *Św. Józefa z Dzieciątkiem***, XIX/XX w., olej na płótnie, umieszczony na zasuwie w ołtarzu bocznym pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa. Wym.: wys. 160 cm, szer. 80 cm. Przedstawia *św. Józefa* podtrzymującego na lewym ramieniu małego Jezusa. W prawej dłoni trzyma lilię. Mężczyzna stoi przodem do widza, wzrok kierując na Dzieciątko. Ubrany jest w długą, niebieską szatę oraz czerwoną pelerynę, przewieszoną przez lewe ramię. Jezus wzrok kieruje na widza, prawą ręką wykonując gest błogosławieństwa, lewą podtrzymuje kulę. Ubrany jest w białą tunikę. W tle pejzaż z krzewami i palmami, nad którymi rozpościera się błękitne niebo.

9. **Ołtarz boczny pw. św. Marii Magdaleny**, lata 1896-1898, barokowy, drewniany, polichromowany i złocony. Wym.: wys. 570 cm, szer. 240 cm, głęb. 135 cm. Jednokondygnacyjny, utrzymany w formie architektonicznej. Mensa skrzyniowa, opatrzona prostokątnymi, profilowanymi ramami. Predella wysunięta w miejscach wspierania kolumn, tworząc cokoly, których każda ściana opatrzona jest snycerskim listowiem akantu, wygiętym w literę „S”. W cześć głównej, ujętej parą kolumn o kompozytowych głowicach znajduje się arkadowa płycina, od góry zamknięta łukiem wklęsło-wypukłym z uskokiem, ozdobiony motywem muszli i listowia akantu. Stanowią one ramę dla obrazu *św. Marii Magdaleny* oraz dwóch obrazów na zasuwach: *Matki Bożej Różańcowej* i *św. Walentego*. Płycinę z obu stron dodatkowo flankują pilastry, których trzony opatrzone są ornamentyką akantową. Fragmentaryczne belkowanie o silnie profilowanym gzymsie, zaznaczone jest jedynie w miejscach wspierania przez kolumny, dekorowane dwiema rozetami. Na szczycie osadzono rzeźbione urny na cokołach. Zwieńczenie składa się z dwóch, umieszczonych na skrajach, symetrycznych względem siebie spływów wolutowych i łuku nadwieszonoego od góry. Tworzy to pole dla owalnego obrazu *św. Ambrożego*. Powyżej wkomponowano promienistą glorię, w środku której znajduje się reliefowe Serce w otoku z obłoków; po bokach małe rzeźby urn.
10. **Obraz św. Marii Magdaleny**, XIX/XX w., olej na płótnie, umieszczony na zasuwie w ołtarzu bocznym pw. św. Marii Magdaleny. Wym.: wys. 160 cm, szer. 80 cm. Przedstawia świętą podczas modlitwy w jaskini – klęcząca, dłonie ze splecionymi palcami oparte na kamiennym pulpicie, wzrok skierowany ku górze. Ubrana jest w długą, błękitną suknię o podwiniętych rękawach oraz oranżowy płaszcz, przewieszony przez prawe ramię. Przy dłoniach św. Marii Magdaleny leży otwarta księga oraz czaszka, powyżej zawieszony jest krucyfiks; natomiast na ziemi stoi wysoki dzban. W świetle wejścia do jaskini zaznacza się górzysty krajobraz.
11. **Obraz Matki Bożej Różańcowej**, XIX/XX w., olej na płótnie, umieszczony na zasuwie w ołtarzu bocznym pw. św. Marii Magdaleny. Wym.: wys. 160 cm, szer. 80 cm. Przedstawia Madonnę siedzącą na obłoku, ze stojącym na jej lewym kolanie Dzieciątkiem, przepasanym jedynie białą draperią. Maryja ubrana jest w czerwoną suknię i błękitne maforium. Na głowie złota korona. Prawą, wyciągniętą przed siebie ręką podaje różaniec klęczącemu poniżej św. Dominikowi. Święty głowę i lewą rękę kieruje ku MB. Prawą dłonią wskazuje na zieloną kulę i wyglądającego zza niej psa z pochodnią w pysku. Po przeciwnej stronie obrazu klęczy św. Katarzyna ze Sieny. Dłonie ma złożone, głowę pochyloną. Oboje święci ubrani są w dominikańskie habity. Krajobraz niemal pustynny, z zaznaczoną linią drzew w oddali.
12. **Obraz św. Walentego**, XIX/XX w., olej na płótnie, umieszczony na zasuwie w ołtarzu bocznym pw. św. Marii Magdaleny. Wym.: wys. 160 cm, szer. 80 cm. Przedstawia świętego w stroju kapłańskim, stojącego w świątyni, na tle ołtarza. W lewej dłoni trzyma otwartą księgę, prawą wykonuje gest błogosławieństwa nad klęczącą kobietą, trzymającą na rękach chore dziecko. Niewiasta ubrana jest w czerwoną suknię oraz długą chustę na głowie, natomiast chłopiec okryty jest wyłącznie białym sukniem.

W prawym, dolnym rogu pola obrazowego przedstawione zostały atrybuty: miecz i palma.

- 13. Ambona**, przed 1818 r., rokokowa, drewniana, politurowana, częściowo złożona. Wym.: wysokość 430 cm (kosz wraz z baldachimem), średnica kosza 120 cm. Składa się z korpusu zakończonego u dołu szyszką pini, schodów z balustradą i baldachimem. Zakomponowany na planie ośmiokąta kosz podwieszony jest przy bocznej ścianie nawy. Każda ze ścian balustrad kosza – oddzielana w narożach wolutowymi spływami – opatrzona została pojedynczym, reliefowym, drobnym ornamentem rocaillowym. Zbliżone motywy powtórzone zostały w prostokątnej ramie zaplecka oraz w dwóch romboidalnych ramach na balustradzie schodów. Wejście na nie poprzedza pojedynczy słupek zwieńczony gałką. Balustrady zwieńczone zostały wysuniętym, profilowanym gzymsem, w narożach prostokątnie gierzowanym. Ośmiokątny baldachim ambony jest średnicą i stylistyką zbliżony do kosza. W podniebiu malarsko przedstawiona została gołębica na tle promienistej glorii. Od frontu, pod gzymsem wieńczącym, wkomponowano subtelny, snycerski ornament muszli i listowia akantu. Baldachim zwieńczony krzyżem (pierwotnie rzeźba św. Piotra) na postumencie.
- 14. Chrzcielnica**, XIX/XX w., późnobarokowa, drewniana, politurowana, częściowo złożona. Wym.: wys. 180 cm, śred. 70 cm. Kształt kielicha, stopa zakomponowana na planie ośmioboku, wyżej – na planie okręgu. Czaśa opatrzona jest snycerską dekoracją z mięsistego listowia. Przykrywa formą zbliżona jest do ostrosłupa, zwieńczonego figurą św. Jana Chrzciciela (wtórna). Jej środkową część obiega rytmiczny ciąg płaskorzeźbionego listowia. Trzon prosty, z niewielkim zgrubieniem u dołu, stylizowanym na pąk kwiatowy.
- 15. Krucyfiks na belce tęczowej**, k. XVIII w., późnobarokowy, drewniany, polichromowany. Wym.: wys. 130 cm, szer. 110 cm, głęb. 30 cm. Rzeźba ukrzyżowanego Chrystusa, przybitego do krzyża (wtórny) trzema gwoździami. Przepasany jedynie krótkim, złożonym perizonium, zawiązanym na przodzie. Zaznaczona została rana po włóczni. Na lekko opuszczonej głowie, pochylającej się nieznacznie na prawe ramię naciągniętą ma złożoną koronę cierniową. Oczy i usta otwarte – wyraz cierpienia. Włosy długie, swobodnie opadające na ramiona. Wyraźnie zaznaczone linie mięśni i żeber.
- 16. Konfesjonal**, 2 szt., XIX/XX w., barokowy, drewniany, politurowany. Wym.: wys. 240 cm, szer. 200 cm, głęb. 85 cm. Trójosiowy, o podstawie w formie cokołu. Skrzynia siedziska o prostokątnej podstawie. Część centralna wysunięta do przodu, ze ściankami po bokach, których krawędzie dekorowane są spływami wolutowymi – w nich umieszczone są stylizowane, pojedyncze okienka z kratownicami. Wejście przez bramkę z prostokątną płyciną od frontu, opatrzoną monogramem Maryi w romboidalnej ramie. Zaplecek znacznie wysunięty poza część centralną, górne krawędzie opatrzone ma spływami wolutowymi. Przy jego zwieńczeniu wkomponowano reliefową muszlę, a poniżej chrystogram w otoku.

17. **Feretron z obrazami św. Marii Magdaleny i Serca Jezusa**, 2 poł. XIX w., barokowy, drewniany, polichromowany. Wym.: wys. 125 cm, szer. 85 cm, głęb. 23 cm. Forma prostokątnej, profilowanej ramy z olejnymi obrazami św. Marii Magdaleny i Serca Jezusa, ustawionej na wieluskokowym cokole. Boki dekorowane są wijącym się rytmicznie, snycerskim listowiem akantu; zwieńczenie – ornamentyka wstęgowa, przeplatana listowiem akantu, z krzyżem na osi. Obraz św. Marii Magdaleny przedstawia świętą podczas modlitwy w jaskini – klęcząca, dłonie złożone w geście modlitwy, wzrok skierowany ku górze. Ubrana w długą, błękitną suknię. Prawy łokieć opiera o otwartą księgę. Tuż obok czaszka, powyżej zawieszony jest krucyfik; na ziemi stoi smukły dzban. W świetle wejścia do jaskini zaznacza się górzysty krajobraz. Na odwrocie feretronu przedstawiona została postać Chrystusa. Ujęty en face, stoi pomiędzy kłębami obłoków. Prawą rękę ma delikatnie uniesioną, lewą wskazuje na swoje Serce. Ubrany jest w długą, błękitną szatę oraz czerwoną pelerynę, przewieszoną przez prawe ramię.
18. **Feretron z obrazami Świętej Rodziny i św. Franciszka**, 2 poł. XIX w., barokowy, drewniany, polichromowany. Wym.: wys. 125 cm, szer. 85 cm, głęb. 23 cm. Forma prostokątnej, profilowanej ramy z olejnymi obrazami Świętej Rodziny i św. Franciszka, ustawionej na wieluskokowym cokole. Boki dekorowane są wijącym się rytmicznie, snycerskim listowiem akantu; zwieńczenie – ornamentyka wstęgowa, przeplatana listowiem akantu, z krzyżem na osi. Obraz Świętej Rodziny przedstawia stojących: młodego Jezusa, wyciągającego przed siebie lewą rękę, ubranego w różową tunikę; trzymającą go za prawą dłoń Maryję, przyciskającą prawą ręką księgę do piersi, ubraną w czerwoną suknię i błękitne maforium; po przeciwnej stronie św. Józef, wspierający się lewą ręką o laskę zakończoną kwiatami lillii, ubrany w białą tunikę oraz brązową pelerynę. Postaci dorosłych wzrok kierują na Dziecko. Nad grupą unosi się Gołębica. Na odwrocie feretronu przedstawiony został św. Franciszek. Święty ukazany jest w pozycji klęczącej, kierując wzrok ku górze, w stronę ukazanego na niebie Chrystusa Ukrzyżowanego. Ręce nieznacznie wysunięte przed siebie. Tuż pod kolanami zakonnika leży rozłożona księga, a na półce skalnej obok czaszka i krzyż. Wokół górzysta sceneria.
19. **Feretron z figurą Chrystusa**, 1 poł. XX w., barokowy, drewniany, polichromowany. Wym.: wys. 107 cm, szer. 69 cm, głęb. 15 cm. Pełnplastyczne przedstawienie Jezusa w pozycji stojącej. Prawą dłonią wykonuje gest błogosławieństwa, lewą wskazuje na Serce. Długie, ciemne włosy swobodnie opadają na ramiona i plecy. Wzrok kieruje przed siebie. Ubrany jest w długą szatę, z przerzuconą przez lewe ramię peleryną. Rzeźba ustawiona jest na cokole z prostokątną płyciną, wypełnioną marmoryzacją, obwiedzioną profilowaną ramą. Po bokach formy nóżek wspierających całość, zwieńczonych pojedynczymi spływami wolutowymi.
20. **Feretron z figurą Matki Bożej**, 1 poł. XX w., barokowy, drewniany, polichromowany. Wym.: wys. 107 cm, szer. 69 cm, głęb. 15 cm. Pełnplastyczne przedstawienie Madonny w pozycji stojącej. Obie ręce lekko uniesione w geście miłosierdzia. Ubrana jest w długą suknię oraz maforium. Rzeźba ustawiona jest na cokole z prostokątną płyciną, wypełnioną marmoryzacją, obwiedzioną profilowaną

ramią. Po bokach formy nóżek wspierających całość, zwieńczonych pojedynczymi spływami wolutowymi.

21. **Feretron z obrazami św. Jana Nepomucena i MB z Dzieciątkiem**, 1 poł. XIX w. późnobarokowy, drewniany, polichromowany, złożony. Wym.: wys. 120 cm, szer. 70 cm, głęb. 16 cm. Forma ramy, kształtem zbliżonej do prostokąta, zbudowana wyłącznie za pomocą pełnoplastycznego, snycerskiego ornamentu małżowinowo-chrząstkowego oraz wijącego się listowia akantu. Symetryczne względem siebie masywne, małżowinowe woluty, wsparte na prostokątnych odsadzkach tworzą nóżki. Pomiędzy nimi, na osi wkomponowano medalion z płaskorzeźbionym motywem kratki regencyjnej. Równolegle, w zwieńczeniu wkomponowano kratkę pełnoplastyczną. Całość ujmuje pole obrazowe, zamknięte od góry łukiem wklęsło-wypukłym, z przedstawieniem św. Jana Nepomucena. Stoi on przodem do widza, nad brzegiem rzeki, na tle zamku. W rękach podtrzymuje krucyfiks. Dodatkowo w prawą dłoń wetkniętą ma palmę. Wzrok kieruje na Ukrzyżowanego. Ubrany jest w strój kapłański, z zarzuconą na ramiona krótką, futrzaną peleryną. Biret na głowie, otoczonej nimbem z gwiazdami. Na odwrocie obraz z przedstawieniem MB z Dzieciątkiem, w typie hodegertii. Maryja ujęta od pasa, podtrzymuje na lewym przedramieniu Dzieciątko, wskazując nań prawą dłoń. Wzrok skierowany ma przed siebie. Ubrana jest w niebieskie maforium, obszyte na krawędziach złotą taśmą. Znajdującą się na jej głowie koronę, z dwóch stron podtrzymują niewielkie postaci aniołów. Jezus w pozycji siedzącej, twarzą skierowany jest nieznacznie ku matce, wpatruje się w widza. Lewą ręką podtrzymuje księgę, prawą wykonuje gest błogosławieństwa. Ubrany jest w długą, różową szatę, z podtrzymywaną przez dwa anioły koroną na głowie. Głowy obu postaci otoczone są nimbami i gwiazdami. Tło jednolite, złote.

22. **Feretron z obrazami Zwiastowania NMP i św. Jana Ewangelisty**, 1866 r., barokowy, drewniany, polichromowany. Wym.: wys. 90 cm, szer. 70 cm, głęb. 20 cm. Forma prostokątnej, profilowanej ramy flankowanej i zwieńczonej plastycznym, snycerskim ornamentem małżowinowo-chrząstkowym oraz akantowym listowiem. Całość ujmuje pole obrazowe z przedstawieniem Zwiastowania NMP. Maryja klęczy przed ukazującym się jej Archaniołem Gabrielem. Wzrok skierowany ku niemu, dłonie wyciągnięte w jego stronę. Ubrana jest w zieloną suknię, niebieskie maforium oraz czerwoną pelerynę. Nad głową kolisty nimb. Archanioł zwrócony do klęczącej, wpatruje się w jej twarz. Ujmuje lewą ręką jej dłoń. Skrzydła lekko uniesione. Ubrany jest w długą, różową szatę oraz złotą pelerynę. Głowa otoczona nimbem. Na dalszym planie widoczny fragment murowanej budowli oraz łąki. W dolnej części obrazu napis: / Fundacja pobożnych Mieszkańców w Golcach. A. D. 1866. In 8bri 1. Na odwrocie ukazany został, od pasa wzwyż św. Jan Ewangelista. Wzrok skierowany na widza. W prawej dłoni trzyma pióro, w lewej zapisaną kartę. Głowa otoczona nimbem. Po jego prawej stoi orzeł, trzymający w dziobie kałamarz. W tle kłębiące się obłoki. Całość ustawiona jest na cokole, w którego część centralną wkomponowano snycerski motyw małżowiny i listowia.

23. **Obraz św. Teresy od Dzieciątka Jezus**, ok. poł. XX w., olej na płótnie, sygnowany w prawym, dolnym rogu: /FLalun / (?). Wym.: wys. 100, szer. 70 cm. Święta przedstawiona jest od pasa wzwyż. W dłoniach trzyma krucyfiks i kwiaty róż. Twarz pogodna, z lekkim uśmiechem. Wzrok skierowany na widza. Ubrana jest w strój karmelitanki. Głowa otoczona nimbem. Tło jednolite, w odcieniach szarości wpadającej w błękit.
24. **Polichromia**, sklepienia 1897 r., autor Jan Tabiński z Rzeszowa / ściany prezbiterium i nawy 1939 r., autor Michał Wikiera z Kosiny. W prezbiterium: na sklepieniu, zajmujące niemal całą jego powierzchnię, w prostokątnym polu obrazowym, obwiedzionym podwójną, bardzo dekoracyjną, malarską bordiurą przedstawiono scenę Wniebowstąpienia Pańskiego – liczna grupa postaci skupia się wokół stojącego na obłoku Chrystusa, rozpościerającego na boki ramiona; na ścianie, symetrycznie po obu stronach ołtarza wielobarwne, piętrzące się motywy floralne, w środku których wkomponowano chrystogram w otoku cierniowym (po lewej) oraz mariogram w otoku z róż (po prawej); nad wejściami w bocznych ścianach malarskie przedstawienie Baranka Bożego, a po przeciwnej Gołębicy nad kielichem z hostią – każde z wyobrażeń ujęte jest w otok z motywów floralnych, na tle promienistej glorii. Na sklepieniu nawy, w prostokątnej, dekoracyjnej bordiurze przedstawiono scenę Sądu Ostatecznego – w górnej części obrazu Chrystus stojący na obłokach, po bokach Maryja, święci i prorocy; w środkowej części grupa aniołów kieruje dusze ludzkie, które wstając z grobów wspinają się wzdłuż lewej krawędzi obrazu ku górze; po prawej dusze potępione, strącone i łapane przez diabły. Blżej prezbiterium umieszczono malarskie wyobrażenie Oka Opatrzności w subtelnej, prostokątnej bordiurze. Podobny układ kompozycyjny po przeciwnej stronie nawy. Na ścianach bocznych nawy otwory okienne, od góry i od dołu dekorowane są motywami kłębiącego się listowia, natomiast po bokach flankowane formami kartuszy, zbudowanych z form geometrycznych i floralnych – w czterech z nich wkomponowano przedstawienia papieskiej tiary, Serca, kotwicy oraz krzyż w dzbanie. Na sklepieniu pod chórem, w malarskiej, prostokątnej ramie przedstawiono scenę Ofiarowania Jezusa w Świątyni – po prawej Maryja, przekazuje stojącemu na środku kapłanowi Symeonowi nagie Dzieciątko; po przeciwnej stronie stoi św. Józef, trzymający parę synogarlic; za nim para kobiet, jedną z nich jest prorokini Anna. Obraz ten jest z trzech stron zamknięty szeroką, dekoracyjną bordiurą. Na ścianach pod chórem umieszczono zestawienia symbolicznych wyobrażeń, opatrzonych inskrypcjami uzupełniającymi ich treść; dodatkowo krawędzie ścian obwiedzione są dekoracyjną bordiurą.

Podkarpacki Wojewódzki
Konserwator Zabytków

Beata Kot

POUCZENIE O SKUTKACH WPISU DO REJESTRU ZABYTEKÓW RUCHOMYCH

Wpisanie zabytku do rejestru zabytków ruchomych na podstawie decyzji administracyjnej pociąga za sobą następujące skutki określone w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2014.1446 z późn. zm.).

Art. 28

Niezależnie od obowiązków wynikających z opieki nad zabytkami, określonych w art. 5, właściciel lub posiadacz zabytku wpisanego do rejestru lub zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków zawiadamia wojewódzkiego konserwatora zabytków o:

1. uszkodzeniu, zniszczeniu, zaginięciu lub kradzieży zabytku, niezwłocznie po powzięciu wiadomości o wystąpieniu zdarzenia;
2. zagrożeniu dla zabytku, niezwłocznie po powzięciu wiadomości o wystąpieniu zagrożenia;
3. zmianie miejsca przechowania zabytku ruchomego w terminie miesiąca od dnia nastąpienia tej zmiany;
4. o zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomość.

Art. 29

1. Organy ochrony zabytków w czasie uzgodnionym z właścicielem lub posiadaczem przedmiotu będącego zabytkiem lub posiadającego cechy zabytku mogą prowadzić badania tego przedmiotu w miejscu, w którym przedmiot ten się znajduje.
2. W przypadku odmowy udostępnienia przedmiotu, o którym mowa w ust. 1, wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję nakazującą jego udostępnienie na czas niezbędny do wykonania badań, jednak nie dłuższy niż 3 miesiące od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.
3. Za szkody wyrządzone w związku z badaniami, o których mowa w ust. 1 lub 2, przysługuje odszkodowanie na zasadach określonych w kodeksie cywilnym.

Art. 36

Pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków wymaga:

- 1) prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru;
 - 3) prowadzenie badań konserwatorskich zabytku wpisanego do rejestru;
 - 4) prowadzenie badań architektonicznych zabytku wpisanego do rejestru;
 - 7) trwale przeniesienie zabytku ruchomego wpisanego do rejestru, z naruszeniem ustalonego tradycją wystroju wnętrza, w którym zabytek ten się znajduje;
 - 9) zmiana przeznaczenia zabytku wpisanego do rejestru lub sposobu korzystania z tego zabytku;
 - 10) umieszczanie na zabytku wpisanym do rejestru urządzeń technicznych, tablic, reklam oraz napisów, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1;
 - 11) podejmowanie innych działań, które mogłyby prowadzić do naruszenia substancji lub zmiany wyglądu zabytku wpisanego do rejestru;
 - 12) poszukiwanie ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych, w tym zabytków archeologicznych, przy użyciu wszelkiego rodzaju urządzeń elektronicznych i technicznych oraz sprzętu do nurkowania.
3. Pozwolenia, o których mowa w ust. 1, mogą określać warunki, które zapobiegają uszkodzeniu lub zniszczeniu zabytku.
4. Wojewódzki konserwator zabytków może uzależnić wydanie pozwolenia na podejmowanie działań, o których mowa w ust. 1 pkt 6, 9 i 11, od przeprowadzenia, na koszt wnioskodawcy, niezbędnych badań konserwatorskich, architektonicznych lub archeologicznych. Egzemplarz dokumentacji badań jest przekazywany nieodpłatnie wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków.
5. Pozwolenia, o których mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek osoby fizycznej lub jednostki organizacyjnej

posiadającej tytuł prawny do korzystania z zabytku wpisanego do rejestru, wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu albo ograniczonego prawa rzeczowego lub stosunku zobowiązaniowego.

7. Pozwolenie na prowadzenie badań konserwatorskich i architektonicznych przy zabytku wpisanym do rejestru albo badań archeologicznych lub poszukiwań ukrytych bądź porzuconych zabytków ruchomych, w tym zabytków archeologicznych, wydaje się również na wniosek osób fizycznych albo jednostek organizacyjnych zamierzających prowadzić te badania lub poszukiwania. W przypadku nieuzyskania zgody właściciela lub posiadacza nieruchomości na przeprowadzenie tych badań lub poszukiwań przepisy art. 30 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 38

1. Wojewódzki konserwator zabytków lub działający z jego upoważnienia pracownicy wojewódzkiego urzędu ochrony zabytków prowadzą kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów dotyczących ochrony zabytków i opieki nad zabytkami.

2. W upoważnieniu, o którym mowa w ust. 1, określa się osobę lub osoby upoważnione do przeprowadzenia kontroli, kontrolowaną osobę fizyczną lub jednostkę organizacyjną, miejsce i zakres kontroli oraz podstawę prawną do jej przeprowadzenia.

3. Przy wykonywaniu kontroli wojewódzki konserwator zabytków lub osoby, o których mowa w ust. 1, są uprawnione do:

- 1) wstępu na teren nieruchomości, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie zniszczenia lub uszkodzenia zabytku;
- 2) oceny stanu zachowania, warunków przechowywania i zabezpieczenia zabytków wpisanych do rejestru, a także zabytków znajdujących się w muzeach, bibliotekach oraz w zbiorach lub zasobach innych państwowych jednostek organizacyjnych i jednostek samorządu terytorialnego, w terminie uzgodnionym z ich właścicielem lub posiadaczem;
- 3) sprawdzania zgodności wszelkich działań podejmowanych przy zabytkach wpisanych do rejestru oraz prowadzonych badań archeologicznych z zakresem lub warunkami określonymi w pozwoleniu i zatwierdzonej dokumentacją;
- 4) żądania ustnych lub pisemnych informacji w zakresie niezbędnym dla ustalenia stanu faktycznego dotyczącego zakresu kontroli;
- 5) żądania okazania dokumentów i udostępnienia wszelkich danych mających związek z zakresem kontroli;
- 6) dokonania wpisu w dzienniku budowy w zakresie określonym przepisami Prawa budowlanego.

4. Czynności kontrolne przeprowadza się w obecności kontrolowanej osoby fizycznej albo kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub upoważnionej przez niego osoby, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych.

4a. (16) Wojewódzki konserwator zabytków może wystąpić z wnioskiem do właściwego miejscowo komendanta Policji o jej pomoc, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych.

4b. (17) Na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków właściwy miejscowo komendant Policji jest obowiązany do zapewnienia osobom, o których mowa w ust. 1, pomocy Policji w toku wykonywania czynności kontrolnych.

Art. 40

1. Na podstawie ustaleń wynikających z kontroli wojewódzki konserwator zabytków może wydać zalecenia pokontrolne kontrolowanej osobie fizycznej lub kierownikowi kontrolowanej jednostki organizacyjnej.

2. Wojewódzki konserwator zabytków może odstąpić od wydania zaleceń pokontrolnych i wydać decyzję, o której mowa w art. 43, art. 44 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 46 ust. 1, art. 49 ust. 1 lub art. 50 ust. 1.

3. W przypadku kontroli jednostki organizacyjnej wojewódzki konserwator zabytków może zażądać przeprowadzenia postępowania służbowego lub innego przewidzianego prawem przeciwko osobom winnym dopuszczenia do powstania uchybień i poinformowania go w określonym terminie o podjętych działaniach zmierzających do usunięcia tych uchybień.

Art. 41

W razie stwierdzenia, że działanie lub zaniechanie kontrolowanej osoby fizycznej albo kierownika kontrolowanej jednostki organizacyjnej lub jej pracownika narusza przepisy art. 108-118 ustawy, wojewódzki konserwator zabytków kieruje odpowiednio do Policji, prokuratury albo sądu zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia.

Art. 42

Generalny Konserwator Zabytków może podejmować czynności, o których mowa w art. 38 ust. 3, art. 39, art. 40 ust. 1 i 3 oraz art. 41, jeżeli jest to konieczne ze względu na szczególną wagę sprawy. Przepisy art. 38 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 43

Wojewódzki konserwator zabytków wydaje decyzję o wstrzymaniu wykonywanych bez jego pozwolenia lub w sposób odbiegający od zakresu i warunków określonych w pozwoleniu:

- 1) prac konserwatorskich, restauratorskich, badań konserwatorskich lub architektonicznych przy zabytku wpisanym do rejestru;
- 4) innych działań, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 6-8 i 10-12.

Art. 44

1. Decyzja, o której mowa w art. 43, wygasa po upływie 2 miesięcy od dnia jej doręczenia, jeżeli w tym terminie wojewódzki konserwator zabytków nie wyda decyzji:

- 1) nakazującej przywrócenie zabytku do poprzedniego stanu lub uporządkowanie terenu, z określeniem terminu wykonania tych czynności, albo
- 2) (18) nakładającej obowiązek uzyskania pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków na prowadzenie wstrzymanych badań, prac, robót lub innych działań przy zabytku, przy czym wniosek o wydanie tego pozwolenia składa się w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia doręczenia decyzji, albo
- 3) nakładającej obowiązek podjęcia określonych czynności w celu doprowadzenia wykonywanych badań, prac, robót lub innych działań przy zabytku do zgodności z zakresem i warunkami określonymi w pozwoleniu, wskazując termin wykonania tych czynności.

1a. (19) Wojewódzki konserwator zabytków wydaje decyzję w sprawie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie tego pozwolenia.

2. W przypadku nieuzyskania pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, albo niewykonania obowiązku określonego w ust. 1 pkt 3, wojewódzki konserwator zabytków wydaje decyzję nakazującą przywrócenie zabytku do poprzedniego stanu lub uporządkowanie terenu, z określeniem terminu wykonania tych czynności.

3. Po wykonaniu obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, wojewódzki konserwator zabytków wydaje pozwolenie na wznowienie wstrzymanych badań, prac, robót lub innych działań przy zabytku.

4. Osoba, która dopuściła się naruszenia przepisów o zabytkach lub naruszyła zakres i warunki określone w pozwoleniu, jest obowiązana na swój koszt wykonać czynności nakazane w decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 3 oraz w ust. 2.

Art. 45

1. W przypadku gdy bez wymaganego pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków lub w sposób odbiegający od zakresu i warunków określonych w pozwoleniu wykonano przy zabytku wpisanym do rejestru prace konserwatorskie, restauratorskie, roboty budowlane, badania konserwatorskie, architektoniczne lub podjęto inne działania, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 6-8 i 10-12, wojewódzki konserwator zabytków wydaje decyzję:

- 1) nakazującą przywrócenie zabytku do poprzedniego stanu lub uporządkowanie terenu, określając termin wykonania tych czynności, albo
- 2) zobowiązującą do doprowadzenia zabytku do jak najlepszego stanu we wskazanym sposobie i w określonym terminie.

Art. 49

1. (20) Wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję nakazującą osobie fizycznej lub jednostce organizacyjnej posiadającej tytuł prawny do korzystania z zabytku wpisanego do rejestru, wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu albo ograniczonego prawa rzeczowego lub stosunku zobowiązaniowego, przeprowadzenie, w terminie określonym w tej decyzji, prac konserwatorskich lub robót budowlanych przy tym zabytku, jeżeli ich wykonanie jest niezbędne ze względu na zagrożenie zniszczeniem lub istotnym uszkodzeniem tego zabytku.

Art. 50

1. W przypadku wystąpienia zagrożenia dla zabytku ruchomego wpisanego do rejestru, polegającego na możliwości jego zniszczenia, uszkodzenia, kradzieży, zaginięcia lub nielegalnego wywiezienia za granicę, wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję o zabezpieczeniu tego zabytku w formie ustanowienia czasowego zajęcia do czasu usunięcia zagrożenia.

2. Czasowe zajęcie zabytku ruchomego polega na przekazaniu go, w zależności od rodzaju zabytku, do muzeum, archiwum lub biblioteki.

3. W przypadku wystąpienia zagrożenia dla zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru, polegającego na możliwości jego zniszczenia lub uszkodzenia, starosta, na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków, może wydać decyzję o zabezpieczeniu tego zabytku w formie ustanowienia czasowego zajęcia do czasu usunięcia zagrożenia. Przepisy o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli nie jest możliwe usunięcie zagrożenia, o którym mowa w ust. 1 lub 3:

1) zabytek ruchomy może być przejęty przez wojewódzkiego konserwatora zabytków, w drodze decyzji, na własność Skarbu Państwa, z przeznaczeniem na cele kultury, oświaty lub turystyki, za odszkodowaniem odpowiadającym wartości rynkowej tego zabytku

Art. 51

1. Jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę wymagają zabytki zaliczane do jednej z następujących kategorii:

- 1) zabytków archeologicznych, które mają więcej niż 100 lat i wchodzi w skład zbiorów archeologicznych lub zostały pozyskane w wyniku badań archeologicznych bądź przypadkowych odkryć;
- 2) elementów stanowiących integralną część zabytków architektury, wystroju wnętrz, pomników, posągów i dzieł rzemiosła artystycznego, które mają więcej niż 100 lat;
- 3) wykonanych dowolną techniką i na dowolnym materiale dzieł malarstwa, nieobjętych kategoriami wskazanymi w pkt 4 i 5, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 40.000 zł;
- 4) wykonanych na dowolnym materiale akwareli, gwaszy i pastelów, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 16.000 zł;
- 5) mozaik, nieobjętych kategoriami wskazanymi w pkt 1 i 2, oraz wykonanych dowolną techniką i na dowolnym materiale rysunków, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 12.000 zł;
- 6) oryginalnych dzieł grafiki i matryc do ich wykonania oraz oryginalnych plakatów, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 16.000 zł;
- 7) oryginalnych rzeźb, posągów lub ich kopii wykonanych tą samą techniką co oryginał, nieobjętych kategorią wskazaną w pkt 1, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 20.000 zł;
- 8) pojedynczych fotografii, filmów oraz ich negatywów, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 6.000 zł;
- 9) pojedynczych lub znajdujących się w zbiorach rękopisów, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 4.000 zł;
- 10) pojedynczych lub znajdujących się w zbiorach książek, które mają więcej niż 100 lat i ich wartość jest wyższa niż 6.000 zł;
- 11) pojedynczych map drukowanych i partytur, które mają więcej niż 150 lat i ich wartość jest wyższa niż 6.000 zł;
- 12) kolekcji i przedmiotów z kolekcji zoologicznych, botanicznych, mineralnych lub anatomicznych, których wartość jest wyższa niż 16.000 zł;
- 13) kolekcji o znaczeniu historycznym, paleontologicznym, etnograficznym lub numizmatycznym, których wartość jest wyższa niż 16.000 zł;
- 14) środków transportu, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 32.000 zł;
- 15) innych kategorii, niewymienionych w pkt 1-14, obejmujących zabytki, które mają więcej niż 50 lat i ich wartość jest wyższa niż 16.000 zł.

2. Zabytki, o których mowa w ust. 1 i 4, mogą być czasowo wywożone za granicę, jeżeli pozwala na to ich stan zachowania, a osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, w której posiadaniu znajduje się zabytek, daje rękojmię, że nie ulegnie on zniszczeniu lub uszkodzeniu i zostanie przywieziony do kraju przed upływem terminu ważności pozwolenia.

3. Zabytki, o których mowa w ust. 1 i 4, mogą być czasowo wywożone za granicę po uzyskaniu:

- 1) jednorazowego pozwolenia na czasowy wywóz zabytku za granicę albo
- 2) wielokrotnego pozwolenia indywidualnego na czasowy wywóz zabytku za granicę, albo
- 3) wielokrotnego pozwolenia ogólnego na czasowy wywóz zabytku za granicę.

Art. 52

Jednorazowe pozwolenie na stały wywóz zabytku za granicę wydaje minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

1a. (23) Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może odmówić wydania jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę, w przypadku gdy zabytek posiada szczególną wartość dla dziedzictwa kulturowego.

2. Osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, w której posiadaniu znajduje się zabytek, składa wniosek o wydanie jednorazowego pozwolenia na stały wywóz zabytku za granicę, za pośrednictwem wojewódzkiego konserwatora zabytków.

4. Wywóz zabytku za granicę na podstawie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia wydania tego pozwolenia.

Art. 53

Jednorazowe pozwolenie na czasowy wywóz zabytku za granicę wydaje wojewódzki konserwator zabytków na wniosek osoby fizycznej lub jednostki organizacyjnej, w której posiadaniu znajduje się zabytek, mającej zamiar jednorazowo wywieźć za granicę ten zabytek w celach użytkowych lub wystawienniczych albo dla przeprowadzenia prac konserwatorskich.

2. (25) Termin ważności pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie może być dłuższy niż 3 lata od dnia wydania tego pozwolenia.

Art. 54

1. Wielokrotne pozwolenie indywidualne na czasowy wywóz zabytku za granicę wydaje wojewódzki konserwator zabytków na wniosek osoby fizycznej lub jednostki organizacyjnej, w której posiadaniu znajduje się zabytek, mającej zamiar wielokrotnie wywozić za granicę ten zabytek w celach użytkowych lub wystawienniczych.

2. Termin ważności pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie może być dłuższy niż 3 lata od dnia wydania tego pozwolenia.

Art. 56

Wojewódzki konserwator zabytków może cofnąć pozwolenie, o którym mowa w art. 51 ust. 3, w drodze decyzji.

2. Cofnięcie pozwolenia może nastąpić, jeżeli stan zachowania zabytku uległ pogorszeniu lub wyszły na jaw nowe fakty i okoliczności świadczące, że wnioskodawca nie daje rękojmi, o której mowa w art. 51 ust. 2.

3. O cofnięciu pozwolenia wojewódzki konserwator zabytków zawiadamia niezwłocznie organ administracji celnej.

Art. 57

Osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, która otrzymała pozwolenie, o którym mowa w art. 51 ust. 3, jest obowiązana po wykorzystaniu tego pozwolenia powiadomić wojewódzkiego konserwatora zabytków o przywiezieniu zabytku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia upływu ważności pozwolenia.

2. Na wezwanie wojewódzkiego konserwatora zabytków osoba lub jednostka organizacyjna, o której mowa w ust. 1, jest obowiązana udostępnić zabytek w celu dokonania oględzin.

Art. 73

Osoba fizyczna, jednostka samorządu terytorialnego lub inna jednostka organizacyjna, będąca właścicielem bądź posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru albo posiadająca taki zabytek w trwałym zarządzie, może ubiegać się o udzielenie dotacji celowej z budżetu państwa na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy tym zabytku.

Art. 74

Dotacja na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru może być udzielona przez:

1) ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego ze środków finansowych z części budżetu państwa "Kultura i Ochrona Dziedzictwa Narodowego";

2) wojewódzkiego konserwatora zabytków ze środków finansowych z budżetu państwa w części, której

dysponentem jest wojewoda.

Art. 75

Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego lub wojewódzki konserwator zabytków może udzielić dotacji osobom bądź jednostkom, o których mowa w art. 73, na podstawie umowy zawartej z tymi osobami lub jednostkami.

Art. 108

1. Kto niszczy lub uszkadza zabytek, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
3. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 sąd orzeka, a w razie skazania za przestępstwo określone w ust. 2 sąd może orzec, nawiązkę na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami w wysokości od trzykrotnego do trzydziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia.

Art. 109

- Kto bez pozwolenia wywozi zabytek za granicę lub po wywiezieniu go za granicę nie sprowadza do kraju w okresie ważności pozwolenia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.
2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
 3. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 sąd orzeka, a w razie skazania za przestępstwo określone w ust. 2 sąd może orzec, nawiązkę na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami w wysokości od trzykrotnego do trzydziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia.
 4. Sąd może orzec przepadek zabytku, chociażby nie stanowił on własności sprawcy.

Art. 110

Kto podrabia lub przerabia zabytek w celu użycia go w obrocie zabytkami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 113

Kto będąc właścicielem lub posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru lub innego zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków nie powiadomi wojewódzkiego konserwatora zabytków o:

- 1) uszkodzeniu, zniszczeniu, zaginięciu lub kradzieży zabytku niezwłocznie po powzięciu wiadomości o wystąpieniu zdarzenia,
 - 2) zagrożeniu dla zabytku niezwłocznie po powzięciu wiadomości o wystąpieniu zagrożenia,
 - 3) zmianie miejsca przechowania zabytku ruchomego, w terminie miesiąca od dnia nastąpienia tej zmiany,
 - 4) zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości
- podlega karze grzywny.
2. W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec nawiązkę do wysokości dwudziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami.

Art. 114

Kto uniemożliwia lub utrudnia dostęp do zabytku organowi ochrony zabytków, wykonującemu uprawnienia wynikające z ustawy, podlega karze grzywny.

Podkarpacki Wojewódzki
Konserwator Zabytków
Beata Kot